

den Gang villet gaa saa vidt, skulde jeg have stillet et andet Forslag; men da det forekom mig, at Flertallet dog vilde gaa temmelig vidt, sølte jeg mig tilfredsstillet derved. Nu ser jeg, at man dog i Grunden vil give de 21,000 Rd., som vi vare saa heldige at faae negtede ved 2den Behandling, uagtet der ikke er fremkommet Spor af nye Grunde med Hensyn til Frederiksborg Slot; man vil have os til at sluge den bitte Pille kun ved at fordele Udgiften paa 2 Aar i Stedet for at anvende den i eet Aar; det er Meningen af det Vædringsforslag, her foreligger. Jeg vil imidlertid minde om, at der gjennem de foreliggende Forslag fremkommer en Merudgift af 500,000 Rd., og derfor vil jeg haabe, at ærede Medlemmer vilde være noget betænkelige ved at stemme for Forslag om Merudgifter, hvorfør der ikke er kommet Spor af nye Grunde.

Indenrigsministeren:

Jeg skal ikke atter komme ind paa Spørgsmaalet om disse 10,000 Rd., som synes at have været Gjensandt for en tilstrækkelig Debat her i Thinget; men da et Par ærede Medlemmer paa en Maade have villet vælte Ansbaaret paa mig, fordi denne Sum er kommen frem — et Medlem har endog i hoi Grad forundret sig derover — vil jeg sige, at jeg fandt, det var en Sum, hvormed der kunde gøres nogen Nytte, og derfor gik jeg ind derpaa, hvorhos jeg aldeles ikke var i Forlegenhed med Hensyn til, hvorledes jeg skulde anvende Pengene. At det var rigtig af mig ikke at modsætte mig Bevillingen, saae jeg et Vidnesbyrd om dels i, at man her i Thinget gik ind paa den, og dels i, at Finantsudvalgets samtlige Medlemmer have stuttet sig dertil, skjøndt der er stillet forskjellige Betingelser. Jeg tror nemlig, at Ingen har opstillet nogen af disse Betingelser for derved at blive af med Bevillingen, men man kan jo have et forskjelligt Syn paa, hvorledes man bedst skal anvende Pengene. Hvad nu mit Syn angaar, skal jeg tillade mig at anbefale det ærede Thing at forkaste alle Beting-

gelserne. Min Dverbetaling i denne Sag er nemlig den, at det er en upraktisk og vigtig Bet at gaa, naar man vil læse Sagen over paa de kommunale Autoriteter, medens det forekommer mig, at Erfaringen godtgjør, at de landøkonomiske eller lignende Foreninger ere særdeles vel skiftede til den Slags Ting, ikke blot fordi der hos dem er Interesse derfor, men ogsaa fordi de have en ganske anden Dfordring til personlig paa Stedet at undersøge, ikke blot det enkelte Tilfælde, men ogsaa det ene Tilfældes Forhold til et andet, der ligeledes dreier sig om en lignende Understøttelse. Man kan ikke med Rimelighed vente eller med Billighed forlange, at Amtsaadene, der have nyt at give deres Medlemmer at bestille med Hensyn til Reiser osv., skulde være særdeles tilfredse med at paalægge disse at gjøre maasse temmeligt vidtløftige Reiser, som Medlemmerne ikke kunne være meget glade ved, idet Reiserne vilde dreie sig om Ting, for hvilke de i Grunden slet ingen Interesse have, medens de selv skulle betale Udgifterne derved. Det Rigtigste er efter min Dverbetaling at gaa den Bet, man hidtil er gaaet med Hensyn til Præmier, nemlig den, at man overlader Uddelingen til de landøkonomiske eller lignende Foreninger. Naar jeg dog anbefaler ogsaa at forkaste Forslaget under Nr. 28, er det, fordi jeg kan tænke mig, at der kan være Foreninger — og det navnlig i Egne, hvor den Slags Præmier kunne gjøre særlig Nytte — som enten allerede have disponeret over, hvad de have at virke med, eller som i alt Fald for Liden have andre større Formaal, der forhindre dem fra at kunne give et passende Bidrag i den Retning, hvorom der er Tale. Forresten er dette jo en Sag, der ingenlunde er ny; den har været i Gang paa ikke saa Steder, men naturligvis i en særdeles indskrænket Maalestof. Man maa virkelig være rimelig i sine Fordringer og vel erindre, at de Selstaber, som have været villige til at virke, og som have virket i disse Retninger, maatte ikke have et eneste Medlem, som paa no-